

11de JAARGANG, NR. 194
11 MAART 2013

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
4 BOEKBESPREKING
5 PLATENRECENSIES
 Pixel, Ruff Sound Quartet, Triplicate,
 Jula Aimée, Vincent Houdijk,
 Acquaphonica, John Snauwaert.
 Positive Catastrophe e.a.
10 CONCERTVERSLAGEN
 Richard Bona, Nik Bartsch, Ben van
 den Dungen, Living by Lanterns e.a.
EN VERDER:
14 Sheila Jordan (Roos Plaatsman)
15 Swingmaster Sem (Hessel Fluitman)

JAZZFLITS 195
 staat 25 MAART op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**DAVID KWEKSILBER BIG BAND
 ZOEKT VRIENDEN**

**David Kweksilber is op zoek naar
 geldschieters (vrienden) voor zijn
 David Kweksilber Big Band (DKBB).
 De 27-man sterke bigband hoopt
 honderd vrienden te krijgen die
 minimaal 100 euro zullen betalen.**

Kweksilber: "De DKBB ontvangt tot nu toe incidentele subsidie van verschillende fondsen, maar een vorm van private financiële steun van onze achterban is vreugdevol en onontbeerlijk." De band zal voor deze eerste honderd sympathisanten op een bijzondere locatie een feestelijk (onbetaald) optreden geven. "We maken er een onvergelijkbare middag of avond van", belooft de leider, "en we vragen alle vrienden iets te eten en drinken mee te nemen. We zijn dan met 127." Met de bijdragen van vrienden kan het orkest repeteren en optreden. Omdat de DKBB een culturele ANBI is, is de gift fiscaal aftrekbaar.

**Vormgeving boek Misha Mengelberg
 bekroond**

'Enkele regels in de dierentuin', een boek met teksten van Misha Mengelberg, is uitverkoren tot één van de 'Best Verzorgde Boeken van 2012'. Het boek is samengesteld door Erik van den Berg en vormgegeven door Piet Gerards. De jury stelde de selectie samen uit 305 inzendingen. Er komen exposities en een catalogus. De openingsexpositie is in het Stedelijk Museum Amsterdam op een nog nader te bepalen datum.

ia 77
JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

De kersverse BEP-winnaar Oene van Geel. (Foto: Ben Deiman)

OENE VAN GEEL KRIJGT BOY EDGAR PRIJS 2013

Violist-componist Oene van Geel krijgt de Boy Edgar Prijs 2013. Van Geel ontvangt de prijs (12.500 euro en een plastiek van Jan Wolkers) op 9 juni 2013 in het Bimhuis tijdens een door hem zelf samen te stellen concertavond.

Volgens de jury onderscheidt Van Geel zich met een superieure swing, een groot improvisatievermogen, een grondige kennis van de jazzgeschiedenis. De jury roemt Van Geels muzikale energie 'waarmee ook het niet-geïnitieerde, soms zelfs jazzwantrouwe publiek wordt bereikt. Met deze mentaliteit staat deze musicus midden in de moderne samenleving.' Met zijn 'kamer-muzikale gevoeligheid, een grondige kennis van de principes van de Indiase muziek, hardcore improvisatietechniek, alsmede de klare taal van de popmuziek weet Oene van Geel de jazz weer verder te brengen'. De jury werd dit jaar gevormd door Hannie van Veldhoven (coördinator Jazz & Pop, docent piano, Conservatorium van Utrecht), Koen Graat (programmeur, journalist Jazzism), Frank Jochemsen (programmamaker en presentator VPRO), Mijke Loeven (directeur Jazz International Rotterdam) en Jaïr Tchong (freelance muziekjournalist).

NIEUWS

Igor Gehenot. (Foto: TLM-Olivier)

JazzLab Series vieren jubileum in september

In september is het twintig jaar geleden dat de Vlaamse organisatie JazzLab Series voor het eerst een concerttournee voor aanstormend talent organiseerde. Dat wordt 28 september gevierd met gelijktijdig jazz in heel Vlaanderen en Brussel. De dag daarvoor is het jubileumfeest in Sint-Niklaas. In het seizoen 2013-2014 zullen onder anderen saxofoniste Marjan Van Rompay, drummer Lionel Beuvers, pianist Igor Gehenot en saxofonist Joachim Badenhorst onder de JazzLab-vlag op de podia staan.

Saxofonist Heinz Sauer krijgt Preis der deutschen Schallplattenkritik

In de categorie jazz is de 'Preis der deutschen Schallplattenkritik 2013/1' toegekend aan de albums 'Live at Smalls' van Grant Stewart, Tardo Hammer, David Wong en Phil Stewart (New Arts International) en 'Don't Explain' van Heinz Sauer en Michael Wollny (ACT). De Preis der deutschen Schallplattenkritik werd in 1980 ingesteld door een groep recensenten die met de Preis het publiek op uitzonderlijke plaatopnamen wil attenderen. Ieder kwartaal verschijnt een Bestenliste en iedere herfst worden een jaarprijs en oorkonden uitgereikt.

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

PLATEN

NORTHERN EUROPEAN JAZZORCHESTRA MAAKT LIVE-ALBUM MET FAY CLAASSEN

Fay Claassen met het Jumpin' Jazz Orchestra. (Persfoto)

Het Northern European Jazzorkest onder leiding van de Amerikaanse dirigent Kurt Weiss neemt 24 april met zangeres Fay Claassen een live-album op in Heerenveen. Het is de eerste cd van het orkest. Onder meer arrangementen van Henk Meutgeert, Rob Horsting en Douwe Dijkstra worden gespeeld. Fay Claassen maakt voor de gelegenheid een aantal vocale arrangementen. Plaats van handeling is het Posthuis Theater, het thuishonk van het orkest. Het orkest trad eerder op onder de naam Jumpin' Jazz Orchestra.

PODIA

HOOFDPODIUM TWEDE JAARLIJKSE UNESCO INTERNATIONAL JAZZ DAY STAAT IN ISTANBOEL

Het hoofdpodium van de tweede Unesco International Jazz Day staat in Istanboel. Onder meer Herbie Hancock, Wayne Shorter, George Duke, Eddie Palmieri, Al Jarreau en Dianne Reeves zullen het op 30 april betreden.

Het hoofdpodium staat in de Hagia Irene, een gebouw dat onderdeel van het UNESCO werelderfgoed uitmaakt. Ook onder anderen pianist Abdullah Ibrahim, trompettist Christian Scott; bassist Ben Williams, drummer Terri Lyne Carrington, gitarist John McLaughlin en bassist Jimmy Heath worden in de Turkse hoofdstad verwacht. Het geheel staat onder de muzikale leiding van John Beasley.

De International Jazz Day is een jaarlijks evenement dat steeds op 30 april wordt gehouden. Het evenement kwam tot stand op instigatie van Unesco Goodwill-ambassadeur Herbie Hancock: "On International Jazz Day, jazz is celebrated, studied, and performed around the world for 24 hours straight. Collaborations abound among jazz icons, scholars, composers, musicians, dancers, writers, and thinkers who embrace the beauty, spirit, and principles of jazz, freely sharing experiences and performances in our big cities and in our small towns, all across our seven continents". Eind februari waren tachtig Jazz Day-evenementen in dertig landen bij Unesco aangemeld.

NIEUWS

Reinier Voet & Pigalle44 op zoek naar geld voor nieuwe cd

Naar verwachting deze maand verschijnt 'My Room', de nieuwe cd van Reinier Voet & Pigalle44 met Jelle van Tongeren op viool. De plaat is klaar, maar de financiering is nog niet geheel rond. Daarvoor is de groep een 'crowdfundings'-actie gestart. Begunstigers kunnen exclusieve bonustracks op cd-kwaliteit, bladmuziek, een shirt of een Custom Made plectrum door Thijs van der Harst krijgen.

Minder concerten tijdens Jazz in Duketown

Op het komende festival Jazz in Duketown (Den Bosch) zullen minder concerten zijn. Dat meldt de Provinciale Zeeuwse Courant op 2 maart. Wel komen enkele klinkende namen: vocalist Gregory Porter met het Jazz Orkest van het Concertgebouw, vocalist Kurt Elling, toetsenist Dr. Lonnie Smith en een jazz-rockformatie met gitarist Mike Stern en saxofonist Bill Evans. Nieuw is een jazzclub midden op de markt. Het podium aan het Minderbroedersplein vervalt vanwege klachten over geluidsoverlast. Jazz in Duketown is van 17 tot en met 20 mei. Het volledige programma wordt in april onthuld.

Ook Diana Krall op NSJ 2013

De organisatie van het North Sea Jazz Festival heeft weer wat namen onthuld voor de komende editie. Ook zangeres Diana Krall, het McCoy Tyner Latin Jazz All Stars, Chick Corea and the Vigil, Avishai Cohen Electric Quintet, Sangam feat. Charles Lloyd Zakir Hussein & Eric Harland en Monty Alexander Trio hebben hun komst toegezegd. Het festival vindt van 12 tot en met 14 juli 2013 in Rotterdam plaats.

Finalisten Erasmus Jazz Prijs 2013 bekend

Een jury bestaande uit Louk Boudesteijn, Hans de Lange en Guido van Dieren heeft uit acht genomineerden drie finalisten voor de Erasmus Jazz Prijs 2013 geselecteerd: Niek de Bruijn (Nederland, drums), Juanga Lakunza (Spanje, trombone) en Thomas Maasz (België, piano). De finale is op 17 maart in de Doelen te Rotterdam. De winnaar krijgt 3.000 euro en mag op 25 mei tijdens het Scheldeljazz Festival optreden. De wedstrijd staat open voor studenten van Codarts Rotterdam. Vorig jaar won saxofoniste Stephanie Francke.

PODIA VERVOLG

Eric Vloeimans komt naar Amersfoort. (Foto: Joke Schot)

BIJ HET AMERSFOORT JAZZ FESTIVAL GAAT KWALITEIT BOVEN KWANTITEIT

Het Amersfoort Jazz Festival gaat de komende jaren meer de nadruk leggen op kwaliteit en minder op kwantiteit. De organisatie wil zich onderscheiden door een gevarieerde en onalledaagse programmering van hoog niveau. Het komende festival is van 16 tot en met 19 mei op pleinen in de historische binnenstad.

"Wij vinden het onze plicht ons steeds te vernieuwen", aldus festivaldirecteur Alexander Beets. "We zoeken elk jaar weer naar andere verbindingen, internationale 'cross overs' en bijzondere combinaties." Dit jaar krijgen wereldmuziek en blues elk een eigen podium. De komende 34ste editie worden onder anderen verwacht: The Nordanians met saxofonist Maarten Ornstein, King Mo, het Nationaal Jeugd Jazz Orkest onder leiding van Eric Vloeimans, Madeline Bell met het Jazz Orkest van het Concertgebouw, bassist Ruud Jacobs, Kapok en saxofonist Bart Wirtz.

OVERIG

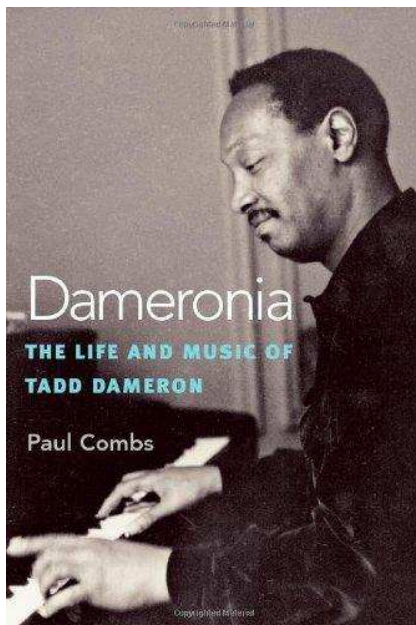
CHALLENGE-DEBUUT EN EINDE LOOPBAAN PIANIST WALTER WOLFF

Het recentelijk verschenen album 'Tomorrow', zijn debuut bij platenmaatschappij Challenge, is het laatste wapenfeit in de professionele carrière van pianist Walter Wolff. Wolff moet deze om gezondheidsredenen staken.

De Fin Walter Wolff studeerde enige jaren geleden cum laude af aan het conservatorium in Den Haag. In 2009 won hij de Leidse Jazz Award. Wolff leidde een trio met Francesco Angiuli op bas en Andreas Fryland op drums. Met die bezetting maakte hij twee platen. De tweede, zijn Challenge-debuut, werd een jaar geleden opgenomen. Op zijn website licht Wolff het einde van zijn loopbaan als pianist toe: "This is a difficult decision to make but in my case absolutely necessary." De opname van 'Tomorrow' was erg emotioneel voor de pianist. Wolff: "Being literally one of the very last things I played it is of course an emotional recording for me, but I see it as a symbol and reminder that the music still is there and always will be so." Wolff leidt aan de neurologische ziekte VHL. Bij een ingreep liepen enkele zenuwen schade op. Daarom zullen er ook geen optredens meer zijn om de cd te promoten.

JAZZ OP PAPIER

DAMERON UITEENGERAFELD

Paul Combs.
Dameronia : the life and music of Tadd Dameron.

Ann Arbor : The University of Michigan Press, 2012.

XIX, 264, [6] pag.

ISBN 978-0-472-11413-9 geb.

met stofomslag.

Prijs 57,50 euro.

Over componist-arrangeur Tadd Dameron (1917-1965) ging het verhaal dat hij zijn medische studie afbrak bij het zien van een geamputeerde arm: "Er is genoeg lelijkheid op de wereld, wat mij interesseert is schoonheid." In 1947 bracht de Amerikaanse schrijver Barry Ulanov het in de publiciteit en sindsdien dook het overal op: ten onzent in het blad 'Philharmonic' en in augustus 1983 nog refereerde Eddy Determeyer in Jazz Nu aan zijn medische studie. En dat achttien jaar nadat Dameron een paar weken voor zijn dood aan zijn vriendin had opgebiecht, dat hij nooit medicijnen had gestudeerd. Hij vond het een mooi verhaal en had het maar zo gelaten. Maar dat wist niemand toen nog. Pas in 1998, in een biografie door de Brit Ian Macdonald kwam de waarheid aan het licht.

Determeyer schreef zijn artikel aan de vooravond van het concert door Dameronia, een middelgrote groep van drummer Philly Joe Jones, tijdens het festival in de Meervaart op vrijdag 12 augustus 1983. Het zou een van de meest memorabele concerten worden. De hele zaal raakte in vervoering door Damerons vloeiende melodieën en elegante arrangementen, die inderdaad schoonheid uitstraalden zonder salonfähig te zijn. De oorspronkelijke arrangementen bleken te zijn zoekgeraakt, zodat Don Sickler ze had moeten uitschrijven aan de hand van platen.

(In datzelfde nummer recenseerde uw hoofdredacteur een goede, maar wat vlak opgenomen lp van de groep op Uptown). 'Dameronia' is nu ook de titel van een nieuwe biografie door Paul Combs. Al op de eerste pagina's blijkt dat schrijver op meer uitspraken stuit waarvan de betrouwbaarheid in twijfel moet worden getrokken. Gezien ook de hoeveelheid voetnoten kan men hem bewonderen zowel om zijn inspanningen de feiten boven water te krijgen als wel om zijn eerlijkheid de talloze gevallen toe te geven waarin hij zich heeft moeten beperken tot gissingen en vraagtekens. Combs schijnt zijn eigen recensie te schrijven als hij aan het eind constateert: "At the beginning of the research for this book, and even well into the writing of it, Tadd Dameron seemed inscrutable, enigmatic, and mysterious. At the end of this project he is only slightly less so." (pag. 196) Het boek krijgt op de flap een werftekst mee van Walter van de Leur, die schrijft: "Precious little has been published about Dameron." Wel, dat valt nogal mee; ik kwam al met al tot zo'n vijftien artikelen. Samen komen ze een heel eind in vergelijking tot hetgeen dit boek over Damerons leven te bieden heeft. Maar Van de Leur doelt duidelijk op het muzikale aspect en dat heeft in dit boek een meer dan gemiddelde plaats gekregen. Ook hier kunnen we de schrijver zelf citeren: "As a composer and arranger I am interested in Dameron's approach to melody, harmony, and formal structure. At times the discussion of these issues may prove a bit baffling for the general reader, but it would be irresponsible for me not to illustrate my observations. At the same time, I have endeavored to balance the technical discussions with ones of a more general nature."

Die balans is behoorlijk doorgeslagen naar de kant van de theorie. Vrijwel alle arrangementen en met name de 'changes' worden onder de loep genomen: die voor Harlan Leonard's Rockets uit 1939, de bigbands van Jimmie Lunceford, Andy Kirk, Georgie Auld, Illinois Jacquet, Dizzy Gillespie, Artie Shaw en vele anderen en natuurlijk die voor zijn eigen formaties. Voer voor degenen voor wie akkoordenschema's dagelijkse kost zijn en het ontleedmes eens in Damerons nalatenschap willen zetten. Zij zullen er ongetwijfeld inspiratie uit puren.

Jan J. Mulder

CD-RECENSIES

MÂÄK
Buenaventura
W.E.R.F.

Bezetting:

Laurent Blondiau (tp, bu),
 Michel Massot (tb, tu),
 Guillaume Orti (as, c-melody s),
 Jeroen van Herzeele (ts), Gábor Gadó (g),
 Claude Tchamitchian (b),
 Tamás Geröly (d, perc, voc)
 + Jordi Grogard (ss),
 Audrey Lauro (as),
 Grégoire Tirtiaux (bars),
 Norbert Scholly (g), João Lobo (d).

TRIPLICATE
Call of the Wild
Eigen beheer
 (<http://triplicate.nl>)

Bezetting:

Ellister van der Molen (tp, flügelhorn),
 Bob Wijnen (p),
 Johnny Daly (b).

(het album is alleen te downloaden via
<http://triplicate.bandcamp.com> of op
 usb-stick te verkrijgen bij de musici zelf)

Zes jaar na de vorige cd, '5', is er eindelijk weer een levensteken van Mâäk. De band heette voorheen Mâäk's Spirit, maar heeft de naam ingekort. Het nieuwe album, 'Buenaventura', bewijst echter dat de geest uit de oude bandnaam nog bepaald niet verdwenen is. De kern van de groep wordt nog steeds gevormd door twee koperblazers (trompettist Laurent Blondiau en tubaïst/trombonist Michel Massot) en twee saxofonisten: Guillaume Orti (alt) en Jeroen van Herzeele (tenor). In 2010 ondernamen de Belgen een project met twee Hongaarse muzikanten: slagwerker Tamás Geröly en gitarist Gábor Gadó. De nieuwe plaat is daar de weerslag van. Het veelzijdige Mâäk heeft overigens zijn bakens niet helemaal van Afrika naar Hongarije verzet, want het wemelt van de Afrikaanse ritmische structuren, en slechts in één nummer (de traditional 'Székvárosi örek templom harangja') is er Hongaarse volksmuziek in het spel. De toevoeging van Geröly en Gadó is meer op persoonlijke merites tot stand gekomen. De laatste heeft bijvoorbeeld een vaardige hand van schrijven. In 'Lacrimosa' brengt hij een subliem gearrangeerd koraal ten gehore, dat door de vier blazers inderdaad het gewenste traneneffect uit de titel bewerkstelligt. In 'Modern dances for the advanced in age' brengt hij allerlei halsbrekende dansritmes, zoals een net-niet-tango op geestige wijze bij elkaar. De felle, vurige solo van Orti en een tegendraadse gitaarsolo van de componist maken dit stuk tot een van de hoogtepunten van de plaat. Behalve listig uitgedenkeerde stukken van bijna alle bandleiden treffen we ook groepsimprovisaties aan, die bepaald niet minder spannend zijn dan de van tevoren bedachte werkjes.

Herman te Loo

Beluister nu enige tracks van de cd: <http://bit.ly/Yrwn8j>

Op de debuut-cd 'Three And One' (2011) van Triplicate zat 'good old' Eric Ineke als gast achter het slagwerk. Collega-recensent Tom Beetz vroeg zich bij de bespreking van de eersteling van trompettiste Ellister van der Molen, pianist Bob Wijnen en bassist Johnny Daly af of de groep zonder Ineke wezenlijk anders zou klinken.

Op het net uitgebrachte 'Call Of The Wild' geven de musici het antwoord: nee. Je mist een drummer niet. Wel klinkt het trio moderner. Er staan diverse eigen composities op de release. Het is opnieuw het beheerste geluid van Van der Molens trompet en flügelhorn dat de sound bepaalt.

Wijnen en Daly soleren beslist niet onverdienstelijk, maar de heren zijn hoofdzakelijk dienend in de weer om de dame in het gezelschap te laten uitblinken. En dat doet ze. Met aanstekelijke partijen, die zwaar op de bebop leunen. De flügelhorn klinkt van zichzelf omfloerst, maar ook op trompet kiest Van der Molen voor de Chet Baker-benadering.

Ellister van der Molen heeft goed geluisterd naar alle groten en daar haar voordeel mee gedaan. Haar techniek getuigt van veel ervaring en muzikale lenigheid. Triplicate bestaat uit eind dertigers en begin veertigers, die in tal van combo's hun sporen hebben verdiend als 'sideman'. Hun samenspel is zeer hecht en compact, maar die kwaliteit vertaalt zich niet in melodisch opvallende stukken. 'Call Of The Wild' lijdt helaas aan een zekere eenvormigheid.

Hans Invervizzi

RUFF SOUND QUARTET**Peace****Ode to the music of Ornette Coleman
Challenge****Bezetting:**

Joris Posthumus (as),
Mete Erker (ts),
Guus Bakker (b),
Pascal Vermeer (d).

PIXEL**Reminder****Cuneiform****Bezetting:**

Jonas Vemóy (tp),
Harald Lassen (ss, ts),
Ellen Andrea Wang (b, voc),
Jon Audun Baar (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Niet alleen de ondertitel van dit album, maar ook de in tegenlicht gefotografeerde, en dus onherkenbare gezichten van de musici op de hoesfoto en het instrumentarium doen vermoeden dat het hier gaat om een weinig gangbare productie. Om met het laatste aspect te beginnen: twee saxofoons en bas en drums. Niks gitaar of piano. Geblazen wordt er! En de muziek van Ornette Coleman is het uitgangspunt van dit album. Dat is zoals u weet niet geschikt voor bij de open haard.

'Achter deze relatief onbekende bandnaam schuilt veel meer dan het uiterlijk suggereert. Nog geen vijftig minuten muziek is toch echt te kort voor zoveel talent'

Het Ruff Sound Quartet is een initiatief van drummer Pascal Vermeer. Van de negen tracks op 'Peace - Ode to the music of Ornette Coleman' zijn er vijf composities van Coleman. In 'Ramblin' spelen Mete Erker en Joris Posthumus unisono en ze doen zeker niet voor de oude meester onder. Toegegeven, dat komt ook doordat deze opname meer dan vijftig jaar jonger is dan de Atlantic-LP 'Change of the century'. 'Blues connotation' heeft de energie van een live-optreden met een ouderwets opzweepende bas! Daarna krijgt de luisteraar een ballad voorgeschoteld: '13 Solutions' van Posthumus: veel te kort! Ook het titelstuk wordt prachtig vertolkt. De twee blazers echoën het thema samen met allerlei vertragingen en mooi, duidelijk en vooral boeiend saxofoonspel. Ze buitelen zorgvuldig over elkaar heen. Maar nog geen vijftig minuten is toch echt te kort voor zoveel talent! Achter deze relatief onbekende bandnaam schuilt veel meer dan het uiterlijk suggereert. Hopelijk laten ze op de concertpodia van zich horen.

Peter J. Korten

Bekijk het Ruff Sound Quartet: <http://bit.ly/102THOE>

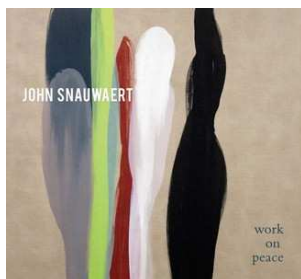
Pixel is de nieuwste loot aan de bepaald vruchtbare Noorse jazzboom. Leider van het kwartet is Ellen Andrea Wang, die naast haar contrabas in haar onopgesmukte, 'folky' stem een sterk wapen heeft. Haar zang geeft de muziek van Pixel een volstrekt eigen karakter, waarin de stukken tegelijk pop- en jazzsongs zijn. 'I hang' is een fraai voorbeeld. Wang gaat hier heerlijk in haar bas hangen om samen met drummer Jon Audun Baar een lome, aanstekelijke 'groove' te creëren. De gezongen melodie heeft alle kwaliteiten van een 'oorworm' en saxofonist Harald Lassen zet een eigenzinnige, schurende sopraansolo neer.

'Pixel is de nieuwste loot aan de bepaald vruchtbare Noorse jazzboom'

Zijn saxen klinken trouwens fraai in de veelal unisono met trompettist Jonas Vemóy gespeelde thema's. De tracks op 'Reminder', het debuut van de band, vallen in te delen in 'groove'-gerichte nummers (die liefhebbers van groepen als The Bad Plus zeker zullen bekoren) en meer open stukken. Hierin laat Pixel zijn zachte kant horen, zoals ook in het breekbare liedje 'Wake up'. De balans tussen de smeulige 'grooves' en de gevoeligere momenten maken van 'Reminder' een album dat internationaal meteen zal aanslaan.

Herman te Loo

Luister naar het nummer 'Call me': <http://bit.ly/12fOxIT>

JOHN SNAUWAERT**Work on Peace****Eigen beheer**(www.johnsnauwaert.be)**Bezetting:**

John Snauwaert (ts, ss),
 Chema Saiz (g),
 Marcos Varela (b),
 Lionel Beuvsens (d)
 + Malike Tarhan (voc).

POSITIVE CATASTROPHE**Dibrujo, Dibrujo, Dibrujo...****Cuneiform Records**(distributie: www.mandai.be)**Bezetting:**

Taylor Ho Bynum (cnt, bu, comp),
 Mark Taylor (frh),
 Reut Regev (tb),
 Matt Bauder (ts),
 Michael Attias (bars),
 Kamala Sankaram (acc, voc),
 Pete Fitzpatrick (g, voc),
 Alvaro Benavides (bg),
 Tomas Fujiwara (d),
 Abraham Gomez-Delgado
 (perc, voc, comp).

VERVOLG CD-RECENSIES

Op de hoesfoto van 'Work On Peace' kijkt hij vriendelijk de camera in, saxofonist John Snauwaert. De Belg maakt er zijn debuut mee, en de uitstraling op de foto klopt met de muziek. Hij schrijft leuke melodieën, met soms onverwachte ritmische wendingen, en beschikt als saxofonist over een goede toon, vooral op sopraan. De composities worden door zijn kwartet fris en kundig uitgevoerd. En toch mist er iets.

'Snauwaert heeft een goede toon, schrijft leuke melodieën die fris en kundig worden uitgevoerd, en toch mist er iets'

Als gastzangeres Malike Tarhan halverwege in 'Aglama' komt meedoen, horen we een Turkse tekst en ook dito ritmen, maar het opzweepende karakter van de Turkse muziek ontbreekt. Ook aan 'Black Venus' levert de zangeres een bijdrage. Het nummer heeft iets mysterieus dankzij haar vocalise, maar er wordt meer gesuggereerd dan waargemaakt. 'Work On Peace' is als een gerecht met goede ingrediënten waarin men de peper is vergeten. Dat is jammer, want Snauwaert heeft zeker kwaliteiten genoeg.

Herman te Loo

John Snauwaert live op YouTube: <http://bit.ly/XUqiDi>

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>.

De paradoxale naam van dit tentet is veelzeggend. De co-leiders Taylor Ho Bynum (cornet) en Abraham Gomez-Delgado (percussie) besloten in 2007 om hun muzikale vriendschap te beklinden door een band op te richten. Daarin komen hun respectievelijke achtergronden tot een creatieve samensmelting, gaat salsa een huwelijk aan met freejazz, en heeft Sun Ra een rockgitaar omgehangen. Strakke blazersarrangementen worden afgewisseld met kolkende groepsimprovisaties. Het resultaat is opwindend, en met 'Dibrujo, Dibrujo, Dibrujo...' levert de groep een overtuigend tweede album af. Dat wordt vooral gevuld met twee suites, geschreven door de beide heren. In 'Lessons learned from seafaring tales' van Bynum horen we na een haast klassieke opening (de hoorn roept zelfs echo's met Bruckner op) een door Kamala Sankaram gezongen tekst van Herman Melville (uit 'Moby Dick'). Dat klinkt op papier nogal pretentief, maar dat is het niet.

'Met 'Dibrujo, Dibrujo, Dibrujo...' levert de groep een overtuigend tweede album af'

De suite vermengt op smeulige wijze de 'hoge' cultuur van literatuur en klassieke muziek met opzweepende salsa van de straat, vooral in het tweede deel, 'Perhaps the artist was a little mad' (tekst: Joseph Conrad). De suite van Gomez-Delgado, tevens de titel van het album, draagt in de naam alweer het hybride karakter van de muziek. 'Dibrujo' is een samentrekking van 'dibujo' (tekening) en 'brujo' (tovenaars). De componist tovert inderdaad met beeldende muziek, waarin een grote rol is weggelegd voor de overstuurde gitaar van Pete Fitzpatrick en dito accordeon van Kamala Sankaram. In het laatste deel van de suite, 'Dibroojoh four', klinkt die als zo'n gruisig Sun Ra-orgeltje. Genoeg te beleven dus, bij Positive Catastrophe.

Herman te Loo

Bekijk Positive Catastrophe hier: <http://bit.ly/14wFvuk>

JULA AIMÉE
We Were Here
 Musiqmama Records

Bezetting:

Jula Aimée (voc, comp),
 Gijs Batelaan (g, voc),
 Koen Schalkwijk (p, melodica, xyl),
 Theo Balbig (b),
 Tijn Jans (d).

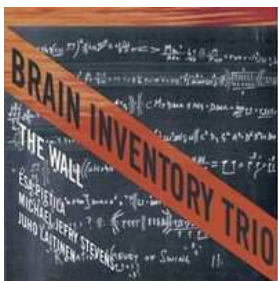
ESA PIETILÄ & JEFF SIEGEL
Out Doors
 Artists Recording Collective

Bezetting:

Esa Pietilä (ts), Jeff Siegel (d)

BRAIN INVENTORY TRIO
The Wall
 Konnex

Bezetting:

Esa Pietilä (ts), Michael Jefry Stevens (p),
 Juho Laitinen (c).

VERVOLG CD-RECENSIES

Hoewel ze les kreeg van een aantal hedendaagse jazzkanonnen (Francien van Tuinen, Kurt Elling, Gretchen Parlato) toont de jonge zangeres Jula Aimée zich op haar debuut bepaald niet eenkennig. 'We Were Here' is een cd waar genres als folk, indie, Afrikaans en alt-country net zo aanwezig zijn als jazz. Ze weet er een melange van te maken die hout snijdt in liedjes die staan als een huis. Het klinkt allemaal heel natuurlijk en vanzelfsprekend en zeker niet als een schoorvoetend debuut. De band die ze om zich heen heeft verzameld is hecht, en de arrangementen maken optimaal gebruik van de veelzijdige muzikanten.

Gitarist Gijs Batelaan kan gemene alt-countryloopjes neerzetten, zoals in 'Girl', of een spookachtige solo in het Nick Cave-achtige, tekstueel zwarte 'And so the cookie crumbles'. Bovendien beschikt hij over een niet onaardige zangstem, die in een aantal nummers voor mooie vocale harmonieën zorgt. Jula Aimée presenteert haar kwintet op 'We Were Here' niet als een plukje begeleiders, maar nadrukkelijk als band, waarin zij de prima inter pares is. Dat totale gebrek aan divagedrag maakt de muziek er alleen maar krachtiger op. 'We Were Here' is een sterk debuut, en het zou me niks verbazen als we deze dame binnenkort een keer in DWDD tegen zouden komen. Ze is er klaar voor.

Herman te Loo

Kijk naar de trailer van het album: <http://bit.ly/ZOHMOx>

Esa Pietilä is een Finse tenorsaxofonist met veel buitenlandse contacten. Zijn cd 'Outdoors' nam hij in de Verenigde Staten op met de Amerikaanse drummer Jeff Siegel. Ze ontmoetten elkaar in 2009 in Zwitserland, tijdens een bijeenkomst van de International Association of Schools of Jazz. In 2011 doken ze de studio in voor deze cd. Zonder veel voorbereiding gingen ze aan de slag.

Zowel Pietilä als Siegel brachten composities in. Een enkel nummer ontstond tijdens gezamenlijke improvisatie. De titels van de stukken verwijzen naar sferen. Zoals 'Aurora Borealis' (Noordelijke dageraad), waarin de kou van het noorden treffend in klank wordt verenigd met de zonsopgang. Als blazer heeft Pietilä de meeste invloed op de muziek. Siegels solostuk 'Door to door' is zijn klop op de deur. De wijze waarop Esa Pietilä in zijn variaties een spanningsboog creëert vraagt enige gewenning van de luisteraar. De saxofonist bouwt steeds motiefjes op. Tekenend daarvoor is 'Death of a forest'. Daarin wordt vanuit een klein motiefje het regenwoud eerbiedig en intens bedacht of herdacht.

Pietilä is ook lid van het trio Brain Inventory Trio. Die naam laat zich vrij vertalen als het Inventaris Van De Hersenen Trio. Die naam klinkt in het Engels toch behoorlijk spannender. Op hun cd 'The wall' (in 2010 opgenomen) viert de improvisatie hoogtij. Veelal in duoverband. In de eerste twee stukken, 'Improvisation no.1 en no.2', staat de interactie tussen twee van de drie muzikanten centraal. In het titelstuk 'The wall' beeldt het trio gezamenlijk een onherbergzame, huizenhoge muur uit.

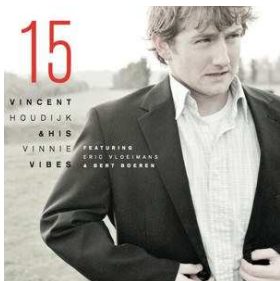
Pietilä serveert geen hapklare brokken. Om de muziek op waarde te schatten is nauwkeurige beluistering nodig.

Hessel Fluitman

Bekijk Esa Pietilä hier: <http://bit.ly/103yi86>

VINCENT HOUDIJK & HIS VINNIE VIBES 15

Coast to Coast

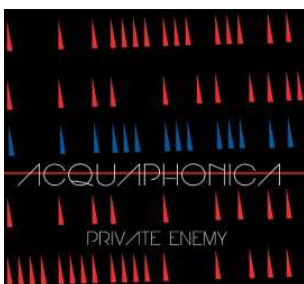

Bezetting:

Vincent Houdijk (vibr),
Christof May (kl, ss, ts), Aron Raams (g),
Ludo van der Winkel (b), Mark Schilders (d)
+ Eric Vloeimans (tp), Bert Boeren (tb),
Walid Nowrouzi (tabla's).

ACQUAPHONICA

Private Enemy
Eigen beheer

Bezetting:

Jon Bittman (ss, kl),
Matthijs Tuin (ac-g),
Federica Colangelo (p, comp),
Mihail Ivanov (b),
Kaspars Kurdeko (d, perc).

VERVOLG CD-RECENSIES

Een cd als een autobiografie. Alle stukken op '15' van vibrafonist Vincent Houdijk zijn opgedragen aan zijn familie, vrienden en niet in de laatste plaats aan zijn broer, die vijftien jaar geleden verongelukte. Zo belangrijk zijn de mensen om hem heen. Het leverde geen plaat met zweverige muziek op. De composities van Houdijk stralen kracht uit en worden krachtig tot leven gewekt: door de knallende drums van Mark Schilders, de dwingendesopraan- en tensorsax van Christof May, de actieve gitaar van Aron Raams en natuurlijk de leider zelf. Elk stuk muziek prikkelt de fantasie.

'Op '15' is het geheel duidelijk meer dan de optelsom van de individuele muzikanten'

'Intimate moments', het openingsnummer, begint traag en ontwikkelt zich langzaam en sterk, mede dankzij het warme trombonespel van Bert Boeren. Trompettist Eric Vloeimans versterkt de poëzie van 'The art of living'. Hij doorkruist en passant alle registers: van gruisig en laag tot open en hard en weer terug. Maar steeds met de warmte die zijn spel zo eigen is. Houdijks compositie 'Mapa' is opgedragen aan zijn ouders. Hij speelt het in zijn eentje. Op '15' is het geheel duidelijk meer dan de optelsom van de individuele muzikanten.

Hessel Fluitman

Luister hier naar Vincent Houdijk: <http://bit.ly/ZUTOre>

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

De Nederlandse conservatoria hebben nog steeds een goede reputatie in het buitenland. Vandaar dat de Italiaanse pianiste Federica Colangelo in Utrecht neerstreek om er het jazzvak te leren. Dat ze daarna ook nog compositie ging studeren in de Domstad, is te horen op de debuut-cd van haar band Acquaphonica.

'De sfeer van de meeste stukken is ingetogen en sober (liefhebbers van ECM komen aan hun trekken)'

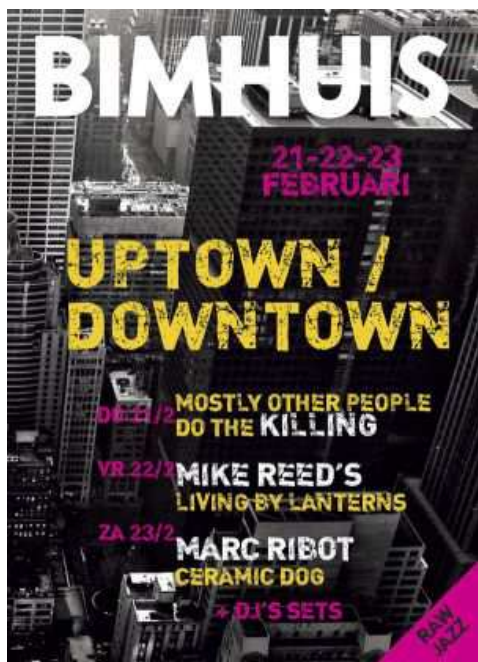
De stukken op 'Private Enemy' volgen niet het in de jazz wat sleets geraakte thema-solo's-thema-model. Iedere compositie heeft zo zijn eigen opbouw, waarbij vooral de intro's opvallen. Vaak begint er maar één instrument, zoals de zangerige, emotionele contrabas van de Bulgaar Mihail Ivanov in 'Violet, blue, light blue, orange'. Deze laatste titel zegt veel over de intenties van Colangelo. Ze kleurt graag met haar ensemble, waarin de sopraansaxofoon van de jonge Amerikaan Jon Bittman en de akoestische gitaar van Matthijs Tuin opvallen. Als instrumentaliste cijfert de Italiaanse zichzelf soms wat weg, maar in het solostuk 'Falling' laat ze horen dat ze bepaald meer dan 'composer's piano' speelt. Hoewel de sfeer van de meeste stukken ingetogen en sober is (liefhebbers van ECM komen zeker aan hun trekken), trekt de Letse drummer Kaspars Kurdeko de zaak af en toe ritmisch naar zich toe. De rockbeat in 'Show me' zet hij messcherp neer, en dankzij de perfecte opname (in de inmiddels beroemde Fattoria Musica Studio) horen we hoe helder zijn 'rimshots' klinken.

Herman te Loo

Beluister hier wat fragmenten van 'Private Enemy':
<http://www.acquaphonica.com/listen/>

CONCERTVERSLAGEN

AMERIKAANSE BANDS VERSCHILLEN VAN AANPAK

MOSTLY OTHER PEOPLE DO THE KILLING

Bezetting:

Peter Evans (tp, piccolo tp),
Jon Irabagon (ts),
Moppa Elliott (b),
Kevin Shea (d, perc).

Datum:

21 februari 2013

LIVING BY LANTERNS

Bezetting:

Taylor Ho Bynum (cnt),
Greg Ward (as),
Matt Bauder (ts),
Tomeka Reid (c),
Mary Halvorson (g),
Joshua Abrams (b),
Tomas Fujiwara, Mike Reed (d).

Datum:

22 februari 2013

Onder de noemer 'Uptown/Downtown' presenteerde het Amsterdamse Bimhuis een aantal concerten met spannende groepen uit de VS. Mostly Other People Do The Killing (MOPDTK) en Living By Lanterns hebben beide onlangs een plaat uitgebracht die deed uitzien naar een concert van de groepen. Dat bleek in beide gevallen een feest te zijn, om verschillende redenen.

MOPDTK, geleid door bassist Moppa Elliott, viel meteen met de deur in huis. Drummer Kevin Shea, gehuld in een kanariegeel colbert, startte furieus met iets wat eerder op een solo leek dan op het neerzetten van een ritme. Toch was dit wel degelijk het begin van het eerste stuk, want het simpelweg in een 'groove' blijven hangen is niet iets waar Shea op uit is. Dat geeft voor de luisteraar misschien een onrustig gevoel, maar het is niet iets waar je je ongemakkelijk bij voelt. Je moet gewoon je verwachtingspatroon bijstellen. De composities van Elliott, telkens vernoemd naar een of meer dorpen in Pennsylvania, zijn opgebouwd uit kleine stijl- en genreblokjes. Zo hoor je in één stuk soms de hele jazzgeschiedenis langskomen, met en passant verwijzingen naar elementen uit de pop of uit de Europese geïmproviseerde muziek. Saxofonist Jon Irabagon speelt op een gegeven moment naar een lage 'honk' toe, die weggelopen lijkt uit zo'n beroemde 'tenor battle' van Jazz at the Philharmonic. Trompettist Peter Evans laat horen dat hij ook zo'n superlage noot uit zijn instrument kan krijgen. Samen bouwen ze, door om en om die lage noten te herhalen, aan een nieuwe structuur, die volledig losgezongen is van zijn origine. Dit procedé maakt de muziek van MOPDTK zo bijzonder: alle elementen worden uit hun context gelicht en aangevoegd tot iets nieuws. Het zorgt voor een soms hilarisch feest der herkenning, en tegelijk voor een onvoorspelbaar muzikaal avontuur. Het enige dat je erop aan te merken zou kunnen hebben, is dat de groep doordendert en weinig rustpunten in het concert inbouwt.

Dat laatste is bij **Living By Lanterns**, een dag later, beter gedoseerd. De tot een octet gereduceerde groep (co-leider en vibrafonist Jason Adasiewicz moest helaas met een artritis-aanval in de kleedkamer achterblijven) beschikt over een uitstekend dynamiekgebruik. Daarin is ruimte voor verstilde momenten waarin de drie snarenspeelers (gitariste Mary Halvorson, celliste Tomeka Reid en bassist Joshua Abrams) de ruimte krijgen om een stukje kamerjazz neer te zetten. Maar de aanwezigheid van twee drummers (co-leider Mike Reed en Tomas Fujiwara) staat bij tijd en wijle ook garant voor opzwevend polyritmisch spektakel. Op zulke momenten mis je dan wel het opwindende vibrafoonspel van Adasiewicz, maar de felle alt van saxofonist Greg Ward of de vocale en dansende cornet van Taylor Ho Bynum maken een hoop goed. Living By Lanterns, waarvan de leiders uit Chicago komen, is veel klassieker in zijn improvisatiemodellen dan het New Yorkse MOPDTK, dat de improvisaties veel meer inbouwt in het geheel van de composities. De superieure personele bezetting van beide bands zorgt echter voor een even overtuigend pleidooi voor beide soorten van aanpak.

Herman te Loo

Volg het jazznieuws op de voet.

<http://www.twitter.com/jazzflits>

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

NIK BARTSCH'S RONIN

Bezetting:

Nik Bartsch (p),
Sha (bkl, as),
Thomy Jordi (b),
Kaspar Rast (d).

Datum en plaats:

1 maart 2013,
LantarenVenster,
Rotterdam.

Ronin in de foyer van LantarenVenster. (Foto: Rosaria Macri)

Bijna duisternis. Ondefinieerbare soundscapes. Optrekkende nevel. Daarmee opende de groep Ronin van pianist Nik Bartsch zijn concert. Naarmate het volume van de muziek langzaam toenam, werd ook de intensiteit van het licht iets sterker. Maar erg licht werd het nooit, zodat er nauwelijks gefotografeerd kon worden. Om nog even bij het licht te blijven; de belichting was bijzonder strak geregisseerd. Hier zat iemand achter de knoppen die de artistieke verrichtingen van het kwartet perfect kende. Bij grote muzikale wendingen wisselde het karakter van de belichting. Zo waren er warmrode 'floodlights' op de grond opgesteld, een op elke muzikant. Af en toe schenen paarse ledlampen langs de vloer en er stonden een stuk of acht verticale blacklights opgesteld. Na afloop van het tweede stuk schrok het publiek wakker uit de meditatieve sfeer door een krachtige lichtflits van de spots die op de tribune gericht waren.

De groep maakt, zoals ze het zelf noemen, 'zenfunk en minimal music'. Grote delen van het concert bestonden uit alsmaar repeterende patronen met invloeden uit de boeddhistische hoek, ondersteund door een prachtig percussieve basklarinet. De pianist gebruikte een keer alleen de hoogste toets van de vleugel voor een langdurig, hamerend, repeterend patroon, waarbij hij steeds speels werkte met ritme en aanslagintensiteit. Ook waren er lange abstracte lijnen, waarbij de vleugel het geluid van Tibetaanse klankschalen suggereerde. >>>

Nik Bartsch in concert. (Foto: Rosaria Macri)

Bartsch bespeelde ook de binnenkant van de vleugel met zijn handen en met stokken. De vleugel was half ingepakt en daarmee werd de natuurlijke galm van het instrument beperkt. Dat gaf hem de gelegenheid om met zijn spel galm en echo op te wekken. Er was veel gevoel voor ritmiek én mystiek. Bartsch geeft zijn composities een volgnummer achter de naam 'Modul'. Het eerste stuk besloeg precies een half uur, en het tweede ook! Tussendoor prees Bartsch uitgebreid de kok van LantarenVenster. Bartsch: "Als we goed eten, spelen we ook goed! We are Ronin, enjoy the ride!" Soms waaide er een muzikale ijswind de zaal in, maar even later was er een groovende fusionsound. Daarbij werkte het kwartet steeds als een solide eenheid. Er werd niet gesoleerd, maar iedere klank stond in dienst van het grotere geheel. Soms gaf Nik Bartsch instructies aan de anderen door een korte schreeuw: "Oh!"; waarna de groep na een paar tellen plotseling een totaal andere weg insloeg. Ronin musiceerde met de extreem strakke timing van een uurwerk. En, o ja: het zijn Zwitsers!

Peter J. Korten

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

BEN VAN DEN DUNGEN

Bezetting:

Ben van den Dungen (ts, ss),
Bert van Erk (b),
Steve Altenberg (d).

Datum en plaats:

31 januari 2013,
Café Alto,
Groningen.

Bekijk hier een deel van dit concert:

<http://bit.ly/12KTLUQ>

De jaren gaan tellen! Met doorleefde kale kop en grote handen pakte Ben van den Dungen de tenorsax op in Café Alto. Bijna in niets leek Van den Dungen nog op de jonge krullenbol die ons in 1986 ademloos fascineerde toen hij optrad in het AVRO-programma van Pim Jacobs (een opname van Ben van den Dungen bij Pim Jacobs is te vinden op You Tube: <http://bit.ly/VNFN1D>). Herkenbaar was toen zijn gevoel voor bop en zijn niet-aflatende enthousiasme. Zijn spel is nu veel meer gerijpt.

Na de succesjaren met trompettist Jarmo Hoogendijk wijdde Van den Dungen zich regelmatig aan het verbreden van zijn horizon: India en tango's kwamen voorbij. In de overvolle kroeg in Groningen keerde hij terug naar zijn voorliefde van toen. Hij bracht op Amerikaanse leest geschoeide jazz. Afwisselend op tenor en sopraan bracht hij schitterende uitvoeringen van onder meer Monks 'Pannonica' en het enigszins vergeten 'The great American indian uprising: the Mohican and the Great Spirit' van Horace Silver.

Ben van de Dungen: doorleefder dan vroeger.
(Foto: Willem Schwertmann)

Van den Dungen had er lol in, ging tussen de solo's naast Eddie Determeyer zitten; organiseerde een verloting op kosten van bassist Van Erk ('Over wie gaat het nummer 'Mister M?') en snoot vrolijk zijn neus tijdens Van Erks solo. Van Erk en drummer Steve Altenberg begeleidden uitstekend, waarbij vooral de laatste opviel door zijn subtiele en fascinerende ritmische figuurtjes.

Ben van den Dungen's spel is doorleefder dan vroeger. Hij heeft daarmee de fundamenteën gelegd voor de Nederlandse legende-status.

Bart Hollebrandse

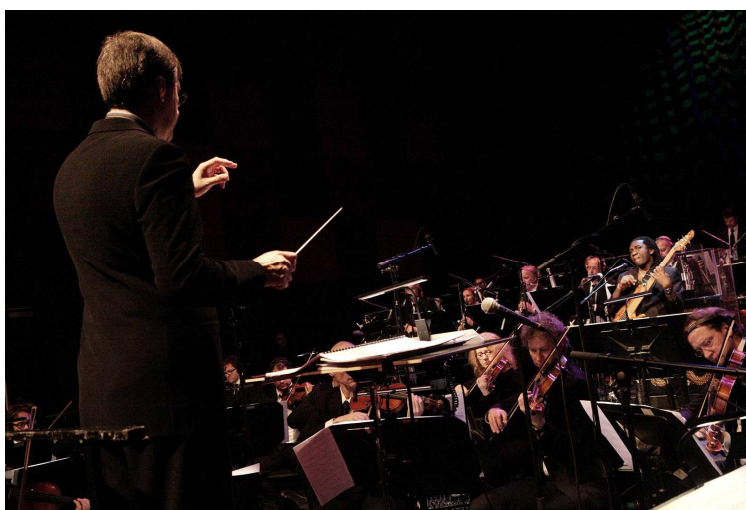
VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

**GRANDE FINALE METROPOLE
ARRANGERS WORKSHOP 2013****Bezetting:**

Richard Bona (bg),
het Metropole orkest
onder leiding van Vince Mendoza.

Datum en plaats:

23 februari 2013,
LantarenVenster,
Rotterdam.

FOTO'S: JOKE SCHOT

Het optreden van basgitarist Richard Bona met het Metropole Orkest was de finale van de Metropole Arrangers Workshop 2013. Het Orkest, dirigent Vince Mendoza en de Rotterdam Jazz Academy van Codarts selecteerden hiervoor acht jonge arrangeurs uit de gehele wereld. Zij volgden van 18 tot en met 23 februari repetities en masterclasses van het Metropole Orkest en Vince Mendoza, en werkten aan arrangementen van stukken voor Richard Bona. Die werden in LantarenVenster gepresenteerd. **Joke Schot** maakte er de foto's op deze pagina.

NEW YORK CALLING

SHEILA JORDAN

Roos Plaatsman is zangeres en woont en studeert in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

Toen ik naar New York verhuisde, maakte ik een lijstje met namen van muzikanten die ik graag eens wilde ontmoeten. Bovenaan stond zangeres Sheila Jordan en het was mijn missie om een les met haar te regelen. Ze heeft inmiddels geen privé-studenten meer en geeft alleen nog workshops, maar na veel aandringen kon ze me toch ontvangen in haar appartementje in Chelsea. Een bijzondere dag voor mij en het was heerlijk om bij haar op de bank te zitten en verhalen te horen over haar leven. Ze is nog steeds 'cool', want ze noemt me 'man'.

Sheila werd geboren in Detroit op 18 november 1928. Haar moeder was net zeventien jaar en stuurde Sheila al gauw naar haar grootouders in Summerhill, Pennsylvania. Sheila groeide op in grote armoede: "It was awful, man." Haar moeder en grootouders waren alcoholisten. Op een dag kregen ze een van hun zoveelste ruzies en haar opa riep: "Get out! And take the kid with you." Zo belandde Sheila weer met haar moeder in Detroit. Sheila vertelt dat ze altijd zong. Ze luisterde naar de radio en kon meteen alle liedjes meezingen. Ze hoorde Charlie Parker voor het eerst op een jukebox: "When I first saw the name of the group, I loved the sound of it. So I put my nickel in and played the song. After the first four notes, my hairs stood up. Oh my god, I said. I made the decision, that day when I heard Bird, to spend my life in jazz."

Ze was helemaal weg van jazzmuziek en met name van Parker. Met haar vrienden Skeeter en Mitch vormde ze een zangtrio en met z'n drieën zongen ze Charlie Parkers solo's na. "Oh man, Bird [Parker] loved it. Every time he'd come to Detroit, he wanted to hear us sing. He said to me: "Kid, you have million-dollar ears."

In de vroege jaren vijftig verhuisde Sheila naar New York waar ze trouwde met Parkers pianist Duke Jordan. Ze ging op zoek naar een leraar en kwam uiteindelijk terecht bij pianist Lennie Tristano. "Max Roach, who I knew through Bird and Duke, had told me about him. Then Charles Mingus took me up to see him when Charles was having a session there."

Pas in 1962 maakte Sheila haar eerste opname, 'You are my sunshine', voor het album 'Outer View' van George Russell. Met hulp van George nam ze in 1963 haar debuutalbum 'Portrait Of Sheila' op, de eerste zangeres die een album uitbracht bij het label Blue Note.

Sheila kreeg een dochter en werkte een groot deel van haar leven als typiste. "I worked in an office from the time I left home and I kept working at an office until I was 58. But all that time I found myself a place to sing. I'd like young singers and instrumentalists to know that you support the music until it can support you. Keep at it and never give up"

Sheila Jordan is 84 jaar oud en heeft het druk als nooit tevoren. In april geeft ze workshops en concerten in Japan en in mei toert ze door Europa. "Yeah, man!"

Roos Plaatsman

Met haar band ROOS maakte **Roos Plaatsman** twee cd's. In 2011 stond ze in de finale van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours. Sinds begin dit jaar treedt ze op onder de artiestennaam Rose Ellis. Haar website: <http://roseellismusic.com>.

WINKELREPORTAGE

SWINGMASTER, GRONINGEN

SWINGMASTER

Kruitlaan 21

9711TW Groningen

T 050-3124020

E swingmastersem@hotmail.com

Sem van Gelder, de man die alles weet te vinden.
(Foto: Hessel Fluitman)

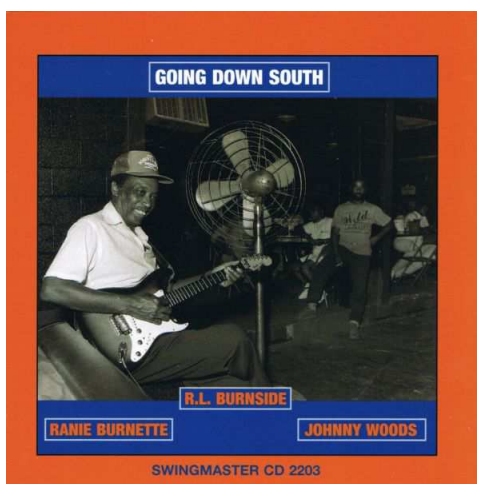
De jazzspecialzaak is een uitstervend fenomeen. Swingmaster in Groningen houdt al 35 jaar dapper stand. In de zaak van Sem van Gelder kan de liefhebber zich laven aan een onmetelijke bron van jazz en aanverwante muziek. Maar hij kan er ook geestverwanten treffen. De winkel lijkt soms net de jazzhuiskamer van het noorden. Jazzflits ging op de koffie bij Van Gelder en ervoer de speciale sfeer van de winkel.

Swingmaster bestaat sinds 1978. Sem van Gelder zette de winkel indertijd op met bluesliefhebber Leo W. Bruin. Die stond tot voor kort ook regelmatig in de winkel. Van Gelder en Bruin waren twee zielen met dezelfde gedachte: hun favoriete muziek aan de man brengen. Ze verkochten niet alleen langspeelplaten, ze produceerden ze ook. Voor hun label Swingmaster heeft Leo Bruin unieke opnamen van een fiks aantal Amerikaanse blueszangers gemaakt. Bovendien zijn er in de jaren tachtig ook van enkele plaatselijke jazzgroepen langspeelplaten uitgebracht. Nog altijd kunnen die worden besteld.

De afgelopen 35 jaar is er nogal wat gebeurd in muziekland. De langspeelplaat werd in de jaren tachtig van de vorige eeuw naar de achtergrond gedrukt door de cd. En die wordt nu op zijn beurt weer bedreigd door de mp3-techniek, waarmee muziek digitaal (via internet) wordt verspreid. Legaal door iTunes, Spotify en talrijke digitale jazzzenders. Maar ook illegaal natuurlijk. En dan zijn er ook nog diverse winkelketens gekomen die cd's en dergelijke via het internet verkopen en een aanbod hebben dat veel groter is dan platenzaken ooit in de bakken kunnen zetten. De meeste gespecialiseerde zaken konden de concurrentie niet meer aan. De eigenaren hebben de afgelopen jaren de handdoek in de ring gegooid of het assortiment verbreed. Zo heeft Jazzcenter in Den Haag zich recentelijk aangesloten bij Klassieke Zaken, het samenwerkingsverband van de klassieke platenzaken.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG WINKELREPORTAGE

'Going Down South' van R.L. Burnside. Uitgebracht op het Swingmaster-label (CD 2203).

Wie bij Swingmaster binnenstapt ziet overal langs de wanden tafels met grote hoeveelheden cd's, lp's, singles en 78-toerenplaten. Nieuw en tweedehands. Al sinds het begin staat de jazz links en de blues rechts in de winkel.

Behoudens actuele nieuwe jazz (liefhebbers van nieuw uitgebrachte muziek en impro jazz vinden die muziek blijkbaar op andere wijze), is de zekerheid groot dat de bezoeker vindt wat hij zoekt. Het (fikse) vak voor tweedehands cd's is een 'mer à boire' voor de liefhebber: er is allerlei materiaal te vinden dat nieuw al lang en breed is uitverkocht. In de bakken staan zelfs hele series oude ep'tjes (45-toeren plaatjes met aan beide kanten ongeveer zes minuten muziek) van onder andere Fats Waller of George Lewis; als nieuw. Niet zelden komen de platen uit collecties van overleden jazzliefhebbers. De echtgenote van de overledene vraagt dan wel eens of dat wel goed komt met die platen en cd's. Sem van Gelder: "Ik verzeker haar dan dat de overleden eigenaar zeer tevreden zou zijn over de plaats van bestemming. Niet zelden wordt er in de winkel op voorhand al muziek besteld die er vast tussen zal zitten."

Wie behoefte heeft aan achtergrondinformatie kan Sem van Gelder raadplegen, maar ook een boek bij hem kopen. Gebruikt, dat wel, maar ze voldoen. Aan de muur hangen historische posters van platen en concerten. Er heerst bij Swingmaster geen 'snelle pakken'-sfeer, geen 'gezicht 2013'. Je vindt er de menselijke maat terug (dat geldt dan natuurlijk weer niet voor de ongekende hoeveelheid platen en cd's). En een man die alles weet te vinden.

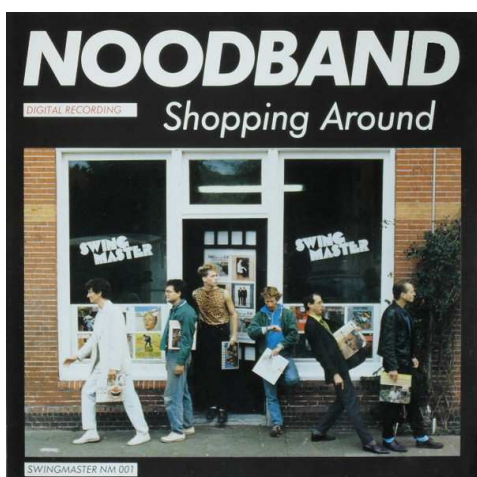

Sem van Gelder rekt af. (Foto: Hessel Fluitman)

Die man is het gelukt om met Swingmaster het hoofd boven water te houden. Eigenlijk draaide de winkel altijd wel goed. Zelfs toen de economische crisis in 2008 losbarstte, merkte het duo Van Gelder en Bruin daar in eerste instantie niets van. Pas in 2010 zakte de omzet duidelijk. Nu is sprake van stabilisatie. Omzetten als uit de begintijd van de cd behoren echter tot het verleden. Aanvankelijk moest de verkoop nog op gang komen. Maar toen er genoeg verschillende cd's op de markt waren gebracht, ging het op eens hard. Bezoekers die zomaar voor honderden guldens cd's kochten waren geen uitzondering.

...vervolg op de volgende pagina

VERVOLG WINKELREPORTAGE

'Shopping Around' van de Noodband. Groningse avant-garde uit de jaren tachtig uitgebracht op het label Swingmaster (NM 001). De hoesfoto is genomen voor de platenwinkel. De lp is nog steeds leverbaar.

Tegenwoordig houdt het al gauw met 50 euro op. Daarom plukt Van Gelder dure verzamelboxen uit elkaar en zet hij de cd's los in de schappen. Zo kunnen mensen die al (veel) muziek van een artiest in de kast hebben staan hun collectie met die losse cd's aanvullen.

Omdat de bedrijfskosten beperkt zijn, kan Swingmaster wel een stootje hebben. De zaak is niet gemoderniseerd, strakgetrokken of 'eigentijds' ingericht. Van Gelder is nu 65 en heeft geprobeerd om zijn zaak over te doen, maar er is niemand te vinden. Hij zou het eigenlijk ook niemand willen adviseren. "Nieuwe ondernemers moeten toch weer investeren in hun zaak, en verdienen dat maar eens terug heden ten dage", licht hij toe. Hij gaat dus zelf gewoon nog een tijdje door.

Van Gelder herinnert zich nog dat in de jaren tachtig de vertegenwoordigers van de platenmaatschappijen wekelijks langskwamen. Ze zorgden ervoor dat de bestelling voor het weekend in huis was. Nu worden de releaselijsten per mail toegestuurd. Sem van Gelder bekijkt de lijsten op verkoopbaarheid. Hij let minder op het muziekinhoudelijke of historische belang van de cd. Vandaar dat Swingmaster naast de originele Blue Note- en pakweg Prestige-cd's (voor de liefhebber van originele uitgaven), diezelfde muziek ook rechtenvrij en dus stukken goedkoper verkoopt. "Die roofuitgaven zijn misschien goed voor de klant", zegt Van Gelder, "maar ze zijn de pest voor de maatschappijen die de originele muziek hebben. Die brengen, goed gedocumenteerd en in mooi verzorgde uitgaven, de muziek 'geremastered' op de markt en twee maanden later liggen de schijfjes met dezelfde muziek, zonder de documentatie en in budgetuitvoering, met een fantasiefrontje in de verkoop. De Amerikaanse labels hebben daar veel van te lijden. Het Blue Note-fonds wordt al niet meer naar Europa verscheept." Via de rechtenvrije uitgaven (opnamen van minstens vijftig jaar oud) kun je zes tot acht oude lp's van een beroemd jazzmusicus op vier cd's kopen voor iets meer dan een tientje.

Ook echt van nu zijn de 'merk langspeelplaten'. Die kosten soms meer dan 50 euro voor een 200 grams lp. Dat lijkt duur, maar het zijn vaak heruitgaven van platen die tweedehands op vinyl helemaal onbetaalbaar zijn. Ook hier worden de gerenommeerde labels beconcurrereerd door goedkope langspelers met diezelfde muziek. Met een fantasiehoes: goedkoop en van een onbekend Italiaans label.

Swingmaster bedient vooral de jazzliefhebber uit het noorden van het land, maar met 'vrij reizen'-spoorkaartjes komen ook mensen uit het westen en zuiden van het land. Ooit verhuisde Van Gelder jaarlijks zo ongeveer zijn hele winkel naar het North Sea Jazz Festival, maar die tijd is voorbij. Het werd 'm te veel om dat te blijven doen.

De klanten van Swingmaster zijn van alle leeftijden. Er komen jongens van nog geen twintig die naar achteren lopen en terugkomen met een handjevol langspeelplaten: grote jazznamen, bigbandmuziek of swing. Ze leggen zonder blikken of blozen het vereiste bedrag neer of betalen digitaal. "Die hebben pa's oude grammofoon van zolder gehaald", grinnikt de winkelhouder. Maar Van Gelder ziet ook mensen die op zoek zijn naar 'meer van het bekende' dan wel graag wat muzikaal advies krijgen.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

SWINGMASTER**Kruitlaan 21****9711TW Groningen****T 050-3124020****E swingmastersem@hotmail.com****VERVOLG WINKELREPORTAGE**

Mocht Groningen te ver weg zijn, dan verstuurt Van Gelder zijn bestellingen ook per post. Frappant is dat de klanten van alles kopen: "Er is geen hype of modetrend meer in te ontdekken", meldt Sem van Gelder. "Voorheen verkocht ik bijvoorbeeld veel elektrische blues, of de cd's van Bueno Vista Social Club, of de avantgardemuziek van Groningse groepen. Zulke uitschieters zijn er niet meer."

Na binnenkomst linksaf voor de jazz. (Foto: Hessel Fluitman)

De meeste klanten van Swingmaster kennen de zaak al jaren en worden als goede bekenden begroet. Al gauw kunnen ze nog maar met één hand zoeken, omdat ze in de andere een kopje koffie hebben. De zaak van Sem van Gelder is een plek waar jazzliefhebbers elkaar treffen. Er zijn vaste bezoekers, die er gewoon zijn. Ze houden de eigenaar gezelschap. Zaterdags zo tegen sluitingstijd komen mensen uit de noordelijke jazzscene naar Swingmaster om een praatje te maken. Dan kan het echt gezellig worden.

Als Sem van Gelder alleen in de winkel is, draait hij vaak de oudere jazz. Regelmatig heeft hij optredens met zijn 78-toerenplaten. Hij neemt ons mee naar achteren en laat een oude schellakplaat horen. Er zit zoveel output in de groeven, dat het volume veel groter is dan bij een lp of cd. Dan wordt Van Gelder echt lyrisch: eigenlijk is hij nooit van de oude dragers afgeraakt. Een optreden met DJ Sem achter de draaitafels moet een emotioneel en meeslepend gebeuren zijn. Echt anders dan in zijn zaak is hij op zo'n moment niet...

Hessel Fluitman, Hans van Eeden

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 4 maart 2013

1 Jackie Ryan

Listen Here (OpenArt)

2 Terri Lyne Carrington

Money Jungle: Provocative In Blue (Concord)

3 Kevin Eubanks

The Messenger (Mack Avenue)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(\[www.jazzweek.com\]\(http://www.jazzweek.com\)\)](#).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis en Roos Plaatsman. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis.

Abonnementen: Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat.

Adverteren: Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com.

Bijdragen: **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl).

Vrijwaring: Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

FESTIVALS

SWINGIN' GRONINGEN

Diverse locaties, Groningen (gratis)

13, 14, 15 juni 2013

(<http://www.swingingroningen.nl>)

Met onder anderen: De 20th Anniversary Tribute Band (met muzikanten die ooit op Swingin' Groningen hebben gespeeld) onder leiding van Benjamin Herman, Lou Donaldson, Jazzanova, Hidden Orchestra, Electro Deluxe en Timo Lassy.

SUMMER JAZZ FESTIVAL

Leidse Hout, Leiden

2 juni 2013

(<http://www.summerjazzleiden.nl>)

Met onder anderen: Gregory Porter, Kapok, Kormac Big Band.

OVERLEDEN

Behsat Üvez, 22 februari 2013 (53)

Zanger en multi-instrumentalist; artistiek co-leider Baraná (samen met klarinettist Steven Kamperman). Üvez gaf in de jaren negentig workshops aan amateurmusici en dansers in de Nederlandse volksmuziekwereld. Speelde met zijn groep Orient Express traditionele volksmuziek uit Turkije en Balkanlanden, en trad veelvuldig als freelance muzikant op in projecten van onder anderen Paul Stocker, Alan Laurillard, Music Meeting Black Sea Orchestra-project, Michiel Braam (Circus Colourful City), Fernando de Lameirinhas en Krisztina de Châtel. In december 2011 onderscheiden met de orde van Oranje-Nassau voor zijn grote verdienste voor het culturele leven in Nederland. Üvez had longkanker.

Serbetoon aan Jerry van Rooyen
zondag 24 maart | 19.30 uur | € 17,50 | Theater Odeon

JazzArt Orchestra
met Ack van Rooyen & Humphrey Campbell